

ΝΤΕΦΙ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΓΙΑ ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

ΓΕΙΑ ΣΟΥ ΚΟΡΟ ΜΕ ΤΟ ΒΙΟΛΙ ΣΟΥ

ΓΙΑ
ΤΟ
ΜΑΝΟ
ΛΟΙΖΟΥ

ΑΣ ΚΟΜΠΑΡΕΙ
Ο ΑΝΤΑΜΟ

100 ΔΡΧ.

120 ΜΕΡΕΣ ΣΤΑ ΓΟΜΟΡΑ

ΤΟ ΔΙΑΒΑΣΕΣ ΚΩΣΤΑ;
ΘΑ ΔΙΩΣΟΥΝΕ ΤΑ "ΒΡΩΜΙΚΑ"
ΜΑΓΑΖΙΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΛΑΚΑ

ΕΠΙΤΕΛΟΥΣ!...
ΠΑΡΑΛΙΓΟ
ΝΑ ΠΩΓΟΥΜΕ
ΣΤΗ ΔΙΑΦΘΟΡΑ

ΕΓΩ ΧΡΟΝΙΑ ΠΕΡΙΜΕΝΩ
ΝΑ ΠΩΓΩ ΣΤΗ ΔΙΑΦΘΟΡΑ
ΚΙ ΑΚΟΜΑ ΤΙΠΟΤΑ! ΤΩΡΑ
ΧΑΝΩ ΚΑΙ ΤΗΝ ΤΕΛΕΥ-
ΤΑΙΑ ΜΟΥ ΕΥΚΑΙΡΙΑ

ΕΧΟΥΜΕ ΚΡΑΤΟΣ ΚΥΡΙΕ
ΚΟΒΟΥΜΕ, ΣΤΑΜΑΤΑΜΕ,
ΑΠΑΓΟΡΕΥΟΥΜΕ ΤΟΝ
ΣΑΥΤ ΤΟΥ ΚΑΤΑΣΧΕΣΑΜΕ,
ΤΑ ΟΥΦΟ ΤΑ ΚΛΙΣΑΜΕ,
ΤΙΣ ΤΑΞΙΑΡΧΙΕΣ ΤΙΣ
ΜΑΖΕΨΑΜΕ, ΤΟΥΣ
ΜΠΑΡΟΒΙΟΥΣ ΤΟΥΣ
ΠΕΡΙΟΡΙΣΑΜΕ.
ΤΙ ΑΛΩ ΝΑ ΚΑΝΟΥΜΕ
ΓΙΑ ΤΟ ΚΑΛΟ ΜΑΣ;

Ν'ΑΚΟΥΜΕ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ ΑΠΟ
ΤΟ ΡΑΔΙΟ, ΟΠΩΣ ΕΚΕΙΝΟ ΤΟ:
"ΜΙΝ ΙΦΙΝΙΤΙ ΤΙ ΣΚΙΠΙΔΗ ΣΙΣ
ΙΞΙ ΙΠΙ ΤΙΝ ΠΙΡΤΙ ΣΙΣ
Ι ΒΡΙΜΙ ΜΠΙΝΙ Ι ΠΙ ΤΙ
ΠΙΡΙΘΙΡΙ"

"Η ΤΟ ΑΛΛΟ:
"ΠΩΤΙΣΤΙ ΤΙ ΔΙΝΤΡΙ
ΠΙ ΙΝΙ ΙΞΙ ΙΠΙ ΤΙΝ
ΣΠΙΤΙ ΣΙΣ"
"Η ΤΟ:
"ΠΡΙΣΤΙΤΙΨΤΙ ΤΙ
ΔΙΣΙΣ
ΤΙ ΔΙΣΙΣ ΔΙΝΙ
ΣΙΙ"

ΧΑΧΑΧΑ
ΧΑΧΑΧΑ

ΚΩΣΤΑ
ΑΠΟΦΕ ΓΟΥΣΤΑΡΩ
ΚΡΑΙΠΑΛΗ, ΕΚΚΛΥΤΟ
ΟΡΓΙΑ, ΑΚΟΛΑΣΙΑ
ΠΑΡΑΛΥΣΙΑ
ΑΜΑΡΤΙΑ
ΑΣΕΛΓΕΙΑ

ΕΝΤΑΞΕΙ!
ΘΑΣΕ ΠΑΡ
ΣΤΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟ
ΣΟΧΟ, ΣΤΗΝ ΑΛΛΗ
ΚΑΖΑΜΠΛΑΥΚΑ,
ΣΤΟ ΧΟΓΚ-ΚΟΓΚ,
ΤΟ ΜΑΚΑΟ, ΤΟ ΜΠΡΟΥΞ,
ΣΤΟ ΣΙΚΑΓΟ,
ΔΗΛΑΔΗ: ΘΑΣΕ
ΠΑΡ ΣΤΗΝ
ΠΛΑΚΑ

ΦΥΓΑΜΕ! ΠΑΜΕ!
ΠΑΜΕ ΕΚΕΙ ΠΩ ΞΕΚΟΙΛΙΑΖΟΝΤΑΙ
ΑΝΥΠΟΠΤΟΙ ΔΙΑΒΑΤΕΣ ΓΙΑ ΜΙΑ
ΠΡΕΣΑ, ΕΚΕΙ ΠΟΥ Η ΗΕΥΧΙΑ ΤΗΣ
ΜΟΥΧΤΑΣ ΞΕΣΚΙΖΕΤΑΙ ΑΠΟ ΤΟ
ΚΡΟΤΑΛΙΣΜΑ ΤΩΝ ΠΕΡΙΣΤΡΟΦΩΝ

ΠΑΜΕ ΝΑ
ΣΗΣΟΥΜΕ ΣΑΝ
ΑΠΟΒΡΑΣΜΑΤΑ,
ΣΑΝ ΚΑΤΑΚΑΘΙΑ
ΤΗΣ ΚΟΙΝΩΝΙΑΣ
ΝΑ ΚΥΛΙΣΤΩΜΕ
ΣΤΗ
ΛΑΣΠΗ

ΝΑ
ΓΙΝΩΜΕ
ΝΟΜΟΙ
ΝΤΑΒΑΤΣΗΘΕΣ
ΒΙΑΣΤΕΣ
ΝΑ
ΠΕΣΟΥΜΕ
ΧΑΜΗΛΑ

ΠΑΜΕ ΝΑ ΕΥΘΩΜΕ
ΜΕ ΤΑ ΑΧΑΛΙΝΩΤΑ ΣΤΙΦΗ
ΠΩ ΠΟΔΟΠΑΤΩΝ ΚΑΘΕ
ΒΡΑΔΥ ΤΗΝ ΤΙΜΗ ΤΩΝ
ΑΘΩΩΝ ΚΑΤΟΙΚΩΝ, ΠΑΜΕ ΝΑ
ΒΥΘΙΣΟΥΜΕ ΤΟ ΒΡΩΜΕΡΟ
ΡΥΤΧΟΣ ΜΑΣ ΣΕ ΖΕΣΤΗ
Η ΡΟΔΙΝΗ ΣΑΡΚΑ
ΓΥΜΝΩΝ
ΠΑΡΘΕΝΩΝ

ΓΟΥΣΤΑΡΩ
ΡΕ ΠΡΩΣΤΗ
ΠΑΡΑΝΟΜΙΑ
ΚΩΦΑΛΕΣ
ΘΑ ΓΙΝΕΙ
ΣΟΔΟΜΑ
ΚΙ
ΓΟΜΟΡΑ

ΣΠΙΛΙΑ ΤΟ ΣΟΚΡΑΤΙ
ΤΑ ΤΣΟΚΑΡΑ
ΤΟ ΣΟΚΡΑΤΙ
ΤΑΣΚΑΤΑ ΤΟ ΣΟΚΡΑΤΙ

ΓΚΡΙΚ
ΦΟΛΚ
ΝΤΑΝΣΕΣ

ΕΔΙ ΕΙΝΑΙ ΓΕΜΑΤΟ
ΑΝΤΡΕΣ ΤΗΣ
ΑΝΑΚΤΟΡΙΚΗΣ
ΦΡΟΥΡΑΣ
ΠΟΥ ΕΙΝΑΙ ΤΑ
ΚΑΘΑΡΜΑΤΑ;

ΕΝΩΜΕΝΟΙ
ΜΟΡΕΤΟΙ

ΠΑΝΚ
ΕΙΝΑΙ
ΠΑΝΚ

ΦΛΟΚΑΤΙ ΑΛΛ ΓΟΥΛΕΝ
ΠΡΟΣΟΧΗ
ΣΤΟ ΛΑΥΣΩΝ
ΟΙ ΠΡΕΣΒΕΙΣ
ΕΡΑΝΤΙΟΝΑΛ
ΓΚΡΙΚ
ΦΑΙΝ
ΦΟΥΝΤ
Ε.Α.

DAM
ΝΙΟΥ ΓΟΥΕΙΒ
ΚΙ ΕΤΣΙ

ΕΔΙ
ΕΙΝΑΙ
ΤΟ
ΒΑΡΒΑΚΕΙΟ;

ΑΧΤΟΥΓΚ
ΑΧΤΟΥΓΚ
ΕΞΕΙΣΟΙ
ΔΥΟ
ΤΑΥΤΟΤΗΤΕΣ

ΕΧΩ ΒΙΒΛΙΑΡΙΟ
ΤΟΥ ΙΚΑ
ΤΟ ΔΙΠΛΩΜΑ ΜΕ
ΠΙΣΤΩΤΙΚΗ ΚΑΡΤΑ
ΑΛΛΑ
ΤΑΥΤΟΤΗΤΑ... ΜΕΣΑ
ΓΙΑ
ΕΞΑΚΡΥΣΤΗ

ΚΙΟΜΟΣ!
Η ΠΛΑΚΑ ΔΙΑΤΗΡΕΙ
ΚΑΤΙ ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΑΛΙΑ
ΚΑΛΗ ΕΠΟΧΗ
ΤΗΝ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ

ΝΤΕΦΙ

ΔΙΜΗΝΙΑΙΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ
ΓΙΑ ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ
ΔΗΜΑΚΗ 3 ΛΥΚΑΒΗΤΤΟΣ
ΤΗΛ. 3645.582
ΣΥΝΤΑΞΗ ΤΗΛ. 8643.852

ΕΚΔΟΤΕΣ
ΓΙΑΝΝΗΣ ΜΠΑΣΙΠΑΓΛΗΣ
ΣΩΤΗΡΗΣ ΝΙΚΟΛΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΣΥΝΤΑΞΗΣ
ΣΤΕΛΙΟΣ ΕΛΛΗΝΙΑΔΗΣ

ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ
ΑΚΗΣ ΠΑΝΟΥ
ΓΙΩΡΓΟΣ ΚΟΝΤΟΓΙΑΝΝΗΣ
ΓΙΩΡΓΟΣ ΠΑΠΑΔΑΚΗΣ
ΔΗΜΗΤΡΗΣ Θ. ΑΡΒΑΝΙΤΗΣ
ΝΙΚΟΣ ΞΥΔΑΚΗΣ
ΣΤΕΛΙΟΣ ΕΛΛΗΝΙΑΔΗΣ
ΤΑΣΟΣ ΦΑΛΗΡΕΑΣ

ΣΥΝΕΡΓΑΤΕΣ
ΓΙΑΝΝΗΣ ΤΖΩΡΤΖΗΣ
ΘΟΔΩΡΗΣ ΜΑΝΙΚΑΣ
ΛΑΚΗΣ ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΗΣ
ΠΕΡΙΚΛΗΣ ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΟΣ
ΓΙΩΡΓΗΣ ΕΞΑΡΧΟΣ
ΣΤΕΛΙΟΣ ΚΟΥΛΟΓΛΟΥ
ΧΡΗΣΤΟΣ ΒΑΚΑΛΟΠΟΥΛΟΣ
ΧΡΗΣΤΟΣ ΠΡΟΜΟΙΡΑΣ
ΑΚΗΣ ΛΑΔΙΚΟΣ
ΣΤΕΜΗ ΣΚΟΥΡΑΕΤΟΥ
ΝΙΚΟΣ ΣΑΒΒΑΤΗΣ
ΓΙΩΡΓΟΣ ΚΟΥΤΣΟΝΑΣΙΟΣ
ΜΑΝΩΛΗΣ ΡΑΣΟΥΛΗΣ
ΓΙΑΝΝΗΣ ΚΑΛΑΪΤΖΗΣ
ΓΡΗΓΟΡΗΣ ΦΑΛΗΡΕΑΣ
ΓΙΩΡΓΗΣ ΣΙΔΕΡΗΣ

ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ
ΓΙΑΝΝΗΣ ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΣ
Εθνάρχου Μακαρίου 30

ΝΟΜΙΚΗ ΣΥΜΒΟΥΛΟΣ
ΒΑΣΩ ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΥ

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΣΧΕΣΕΙΣ
ΔΙΑΦΗΜΙΣΕΙΣ
ΓΙΑΝΝΗΣ ΡΗΓΑΣ

ΓΡΑΦΙΚΗ ΦΡΟΝΤΙΔΑ
ΚΑΙ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ
ΔΗΜΗΤΡΗΣ Θ. ΑΡΒΑΝΙΤΗΣ

ΦΩΤΟΣΤΟΙΧΕΙΟΘΕΣΙΑ
ΙΔΕΟΓΡΑΜΜΑ
ΣΟΥΛΙΟΥ 10
ΕΚΤΥΠΩΣΗ
Grapha TAMI
ΚΑΡΑΟΛΗ 21
ΝΕΑ ΧΑΛΚΗΔΩΝΑ
ΤΗΛ. 2513.308
ΑΤΕΛΙΕ
ΑΚΜΗ
ΚΕΡΑΜΙΚΟΥ 51

ΤΕΥΧΟΣ 3
10-11/82
ΤΙΜΗ 100 ΔΡΧ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ	1
Η ΣΗΜΕΡΙΝΗ ΑΥΘΕΝΤΙΚΟΤΗΤΑ	3
ΣΧΟΛΙΑ	4-11
ΓΙΑ ΤΟ ΜΑΝΟ ΛΟΪΖΟ	12-14
ΓΙΩΡΓΟΣ ΚΟΡΟΣ	15-18
ΧΑΡΙΣΤΙΚΗ ΒΟΛΗ	19-21
ΑΝΑΤΟΛΙΚΑ ΤΗΣ ΑΘΗΝΑΣ	22-23
ΟΙ ΚΟΥΤΣΟΒΛΑΧΟΙ-ΒΛΑΧΟΙ ΚΑΙ ΤΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΟΥΣ	24-27
23ο ΦΕΣΤΙΒΑΛ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ	28-30
ΜΑΡΚΟΣ ΔΡΑΓΟΥΜΗΣ	31-36
ΣΒΗΝΕΙ Η ΦΩΝΗ ΜΟΥ ΚΑΙ ΞΕΦΤΑΕΙ	37
ΝΥΧΤΕΡΙΝΑ ΚΕΝΤΡΑ	38-39
ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ ΑΠΟ ΜΙΑ ΝΤΙΒΑ	40-41
ART PEPPER	42-44
Η ΜΟΥΣΙΚΗ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ	45-49
ΒΙΒΛΙΟΠΑΡΟΥΣΙΑΣΗ	50-51
Η ΜΝΗΜΗ ΕΝΟΣ ΛΑΟΥ	52-55
ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΛΟΓΟΚΡΙΣΙΑΣ	56-57
ΔΙΣΚΟΓΡΑΦΙΑ	58-59
ΔΙΣΚΟΚΡΙΤΙΚΗ	60-65
ΓΡΑΜΜΑΤΑ	66-71

ΓΙΑΤΙ ΑΡΓΟΥΜΕ

Παρ' όλο που η αρχική μας επιθυμία ήταν να βγάζουμε το ΝΤΕΦΙ κάθε μήνα, μέχρι τώρα δεν τα καταφέραμε. Για ένα βασικό λόγο: ενώ δεν αντιμετωπίζουμε πρόβλημα ύλης, υστερούμε οργανωτικά. Ειδικά για το τρίτο τεύχος, η μεγαλύτερη καθυστέρηση έχει να κάνει με το φόρτο των 2 συναυλιών του Λυκαβηττού και την σωματική κόπωση που άφησαν πίσω τους.

Θα προσπαθήσουμε σιγά - σιγά να εξασφαλίσουμε μια ταχτικότητα, που να μας βολεύει όλους, κι εσάς που το διαβάζετε κι εμάς που το γράφουμε.

Φωτογραφίες εξωφύλλου: Ο Γιώργος Κόρος σε μια εκδήλωση στη Δαύλεια (Φωτ. Σ. Ελληνιάδη) Πάνος Γαβαλάς - Ρία Κούρτη στο Λυκαβηττό (Φωτ. Προβολή) Μάνος Λοίζος.

Συνδρομές:

Εσωτερικού για ένα χρόνο 1.200 δρχ.
Για έξη μήνες 600 δρχ.
Επιχειρήσεις 2.500 δρχ.
Σπουδαστές Ωδείων 900 δρχ.

Εμβάσματα - Επιταγές:
Γιάννης Διαμαντόπουλος
Εθνάρχου Μακαρίου 30
Λυκόβρυση

ΑΠΟ ΤΟ ΑΛΗΘΙΝΟ ΡΕΜΠΕΤΙΚΟ ΜΕΧΡΙ ΤΟ
ΔΙΑΛΕΓΜΕΝΟ ΣΥΓΧΡΟΝΟ ΛΑΙΚΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

BELLE MAISON

ΦΩΚΑΙΑΣ 6 (ΠΛ. ΒΙΚΤΩΡΙΑΣ) τηλ. 8819830-8837752

ΚΑΙ ΕΝΩ Η ΠΟΙΟΤΗΤΑ ΣΤΗ ΓΝΩΣΤΗ ΣΑΣ ΑΤΜΟΣΦΑΙΡΑ
ΠΑΡΑΜΕΝΕΙ, ΟΙ ΤΙΜΕΣ ΜΑΣ ΣΑΣ ΠΡΟΔΙΑΘΕΤΟΥΝ
ΓΙΑ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΗ ΔΙΑΣΚΕΔΑΣΗ...

BELLE MAISON

ΓΙΑ ΝΑ ΑΡΧΙΣΕΤΕ ΕΝΑ ΠΛΟΥΣΙΟ ΒΡΑΔΥ
ΜΕ ΤΟ ΠΙΟ ΑΝΕΞΟΔΟ ΦΙΝΑΛΕ

τραγουδούν:

ΘΑΝΑΣΗΣ ΚΟΜΝΗΝΟΣ ΚΛΑΙΡΗ ΘΕΜΕΛΗ

ΜΑΡΙΑ ΚΑΓΙΑΦΑ ΣΑΝΤΥ ΚΑΡΑΙΣΚΟΥ Κ.ΔΑΒΒΕΤΑΣ

παιζουν:

ΓΙΩΡΓΟΣ ΣΤΑΘΑΚΗΣ - ΕΛΕΝΗ ΚΑΛΑΤΖΟΠΟΥΛΟΥ
(ακορντεον) (κλαρινο)

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΜΑΘΙΕΛΗΣ - ΜΙΧΑΛΗΣ ΑΡΜΑΓΟΣ
(μπασο) (ακουστ. κιθαρα)

Τ. ΑΘΑΝΑΣΙΑΔΗΣ - Σ. ΨΥΧΟΓΙΟΣ - Ζ. ΖΑΧΑΡΙΑΣ
(ντραμς) (μπουζουκι) (μπαγλαμαδακι)

ΤΙΜΗ ΦΑΓΗΤΟΥ δρχ. 750

ΤΙΜΗ ΠΟΤΟΥ δρχ. 450

ΔΙΣΚΟΚΡΙΤΙΚΗ

ΣΤΡΑΤΟΣ ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ

Όλα είναι δανεικά

ΣΤΡΑΤΟΣ ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ ΟΛΑ ΕΙΝΑΙ ΔΑΝΕΙΚΑ

Α. ΚΑΙ ΛΕΓΕ-ΛΕΓΕ (Θ. Πολυκανδριώτη - Γ. Πάριου) — ΤΑ ΠΗΡΕΣ ΟΛΑ (Θ. Πολυκανδριώτη - Γ. Πάριου) — ΓΥΝΑΙΚΑ ΤΗΣ ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗΣ (Τ. Σούκα - Κ. Κοφινιώτη) — ΝΑΣΟΥΝΑ ΕΚΕΙΝΗ (Θ. Καμπουρίδη - Κ. Λιβανού) — ΣΥΓΚΡΑΤΗΣΟΥ (Α. Χρυσοβέργη - Σ. Γιατρά) — ΑΓΑΠΗ ΣΟΥ ΖΗΤΩ (Τ. Σούκα - Χ. Δρίγκου).
Β. ΟΛΑ ΕΙΝΑΙ ΔΑΝΕΙΚΑ (Α. Χρυσοβέργη - Σ. Γιατρά) — ΤΟΥ ΦΙΛΙΟΥ Τ' ΑΛΦΑΒΗΤΑΡΙ (Τ. Σούκα - Α. Αξιώτη) — ΣΗΜΑΔΙΑ ΜΟΥ ΑΦΗΝΕΙΣ (Α. Χρυσοβέργη - Σ. Γιατρά) — ΜΕ ΞΕΓΕΛΑΣΕΣ (Τ. Σούκα - Ν. Λουκά) — ΜΟΝΟΣ ΕΜΑΘΑ (Ν. Ιγνατιάδη) — ΜΗ ΔΙΣΤΑΖΕΙΣ ΚΑΡΔΙΑ ΜΟΥ (Ι. Παλαιολόγου - Α. Σπυρόπουλου).
Β' Φωνές: ΧΑΡΙΣ ΑΛΕΞΙΟΥ
Ενορχηστρωτές: Ν. Δάνας, Τ. Σούκας, Ν. Ιγνατιάδης.

Παραγωγός: Σπύρος Ράλλης
Ηχολήπτης: Γαβριήλ Παντζής Polysound.
ΜΙΝΩΣ MSM 411

Απ' τις αυθεντικές ανάγκες στον άνθρωπο δεν έχουν μείνει πια παρά μόνο δυο τρεις. Το φαγητό, ο έρωτας και μου φαίνεται τίποτε άλλο. Γι' αυτό οι μόνες επιχειρήσεις που ανθούν είναι οι διάφορες ταβέρνες, χασαποταβέρνες κτλ. όπου όμως ξεκοιλιάζονται οι πάντες τα Παρασκευοσαββατοκύριακα, παθαίνουν χοληστε-

ρίνη, εμφράγματα, εγκεφαλικά και άλλα.

Έτσι και στον έρωτα. Εξουθενωμένος ο κόσμος απ' το κυνήγι του χρήματος, του αυτοκινήτου, του εξοχικού, του σκάφους, της διάκρισης, και βαλαντωμένος απ' την όλη αθλιότητα της ζωής το ρίχνει στις γκόμενες, στις παρτούζες και στην καλύτερη περίπτωση στην καφούρα — μια πολύ εύστοχη (αν και κακόχη) λέξη που αποδίδει με μεγάλη ακρίβεια αυτό που στην εποχή μας έχει γίνει ο έρωτας: μια άρρωστη κατάσταση, με περιέργα πάθη, ενοχές, παρανομίες, μαζοχισμούς, εγωισμούς και άλλα μυστήρια.

Όλα σχεδόν τα τραγούδια που βγαίνουν πλέον είναι ερωτικά έως καφούρικα. Πιστεύω ότι αυτό δεν είναι μόνο κόλπο των εταιριών. Έχω κάνει το προσωπικό μου marketing — με μικρό δείγμα βέβαια — και τόχω διαπιστώσει σε ανθρώπους όλων των τάξεων και των ηλικιών. Χαμός γίνεται. Παντρεμένοι, ανύπαντροι, χωρισμένοι, γκαρσονιέρες, τηλεφωνήματα, αυτοκίνητα με σβυστά φώτα στα πέριξ και άλλες βουβές και ανεκδήλωτες επιθυμίες, για κάτι τι που θα ταρακουνήσει το συναισθηματικό βάλτωμα, φαίνονται στα μάτια και πολλές, πάρα πολλές φορές, μένουν εκεί για πάντα. Αυτό είναι το σκηνικό του συναισθηματισμού της σύγχρονης μεγάλης — και βουβής επίσης — μικροαστικής επανάστασης.

Κάποιοι μπορεί να πουν ότι αυτά συνέβαιναν πάντοτε, σ' όλες τις εποχές ο έρωτας έτσι ήτανε. Πολύ πιθανό νάχουνε δίκιο. Εμείς όμως για τώρα ξέρουμε. Και πάντως, όσον αφορά τα τραγούδια, μπορεί πάντα νάταν στην πλειοψηφία τους ερωτικά, αλλά όχι όπως τούτα εδώ των τελευταίων ετών!

Ποιοτικές διαφορές βέβαια το καταλαβαίνει ο καθένας ότι υπάρχουν: και στις καταστάσεις και στα τραγούδια που θέλουν να τις εκφράσουν ή να τις γαργαλήσουν και να τις εκμεταλλευτούν, αν θέλετε.

Επί παραδείγματι, τι είναι αυτός ο δίσκος; Και πως έγινε αυτό το φοβερό τραγούδι «Τα πήρες όλα» με μουσική του Θανάση Πολυκανδριώτη, με στίχους του Πάριου και με τραγουδιστή τον Στράτο Διονυσίου; Αυτό το τραγούδι φτιάχτηκε με προδιαγραφές εμ-

πορικού σουξέ. Κι όμως, κάτι τι, ο δαίμων (κι όχι ο φτερωτός θεός του έρωτα) της καφούρας, η αταβιστική μουσική ευαισθησία του Πολυκανδριώτη, η ορχήστρα του Σούκα, και η ώριμη φωνή του Διονυσίου (που κάποτε — κάποτε σπάει απο συγκίνηση) κάτι απ' όλα αυτά ή και όλα μαζί κάναν το τραγούδι ωραίο ή όλους εμάς κακόγουστους καφούρηδες.

Αυτά που λέμε για το συγκεκριμένο τραγούδι ισχύουν και για όλο το δίσκο του Διονυσίου. Είναι ένας εμπορικός δίσκος με όλα τα «κατ' αρχήν» αρνητικά στοιχεία. Οι στίχοι είναι κάτω από το μέτρο, οι συνθέτες εκτός από τον Σούκα και τον Πολυκανδριώτη, όχι και τίποτα φοβερά ταλέντα. Με δυο κουβέντες ένας δίσκος, διακινδυνεύω να πω, χωρίς καλλιτεχνικούς στόχους, αλλά με ολοφάνερα εμπορικούς. Όμως, ακόμα κι όταν κάποιον αξιόλογο άνθρωπο τον ρίξουν στο εμπόριο, κάτι αυθεντικό θα βγάλουν. Αυτή είναι η απλοϊκή εξήγηση που μπορώ να δώσω εγώ.

Ηρωας βέβαια του δίσκου είναι ο Στράτος Διονυσίου σε πλήρη ωριμότητα με μια φωνή βαρειά, με πολύ όγκο, αρκετά ευέλικτη και ιδιαίτερα γοητευτική. Εδώ και είκοσι χρόνια ο τραγουδιστής αυτός έχει μια ιδιαίτερη επίδοση στα τραγούδια ανατολίτικου προσανατολισμού. Υπάρχουν και στο δίσκο αυτό δυο τρία τέτοια. Αλλά και στο σουξέ του δίσκου «τα πήρες όλα» που έχει πολλά δυτικά στοιχεία είναι πραγματικά εντυπωσιακός. Εκείνο το πέρασμα που κάνει στο ρεφραίν από την μείζονα κλίμακα στην ελάσσονα είναι μεγάλη μαεστρία.

Γιώργος Κοντογιάννης

μιά βραδιά στο Σαμπάνη

με τον ΔΙΜΗΤΡΗ ΚΟΝΤΟΓΙΑΝΝΗ

ΔΙΣΚΟΚΡΙΤΙΚΗ

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΚΟΝΤΟΓΙΑΝΝΗΣ ΣΤΟΥ ΣΑΜΠΑΝΗ

Α. ΑΡΑΠΙΚΑ ΚΟΡΜΙΑ (Σ. Καζαντζίδης - Θ. Κολοκοτρώνης) — ΠΕΦΤΟΥΝ ΤΑ ΦΥΛΛΑ ΑΠ' ΤΑ ΚΛΑΔΙΑ (Γ. Μητσάκης) — ΚΑΝΕΙΣ ΕΔΩ ΔΕΝ ΤΡΑΓΟΥΔΑ (Ν. Παπάζογλου - Τ. Σιμάτα) — ΠΡΙΝ ΤΟ ΧΑΡΑΜΑ (Ι. Παπαϊωάννου - Β. Ταμβάκης) — ΔΕ ΣΕ ΛΗΣΜΟΝΩ (Σ. Καζαντζίδης) — ΟΓΛΑΝ ΟΓΛΑΝ (τούρκικο)

Β. ΤΑ ΛΕΡΩΜΕΝΑ Τ' ΑΠΛΥΤΑ (καθιστό Ρούμελης) — Ο ΣΑΜΑΝΤΑΚΑΣ (τσάμικο ηπειρώτικο) — ΔΩΔΕΚΑ ΧΡΟΝΩ ΚΟΡΙΤΣΙ (σμουρνέικο) — ΤΑ ΚΕΡΙΑ ΤΑ ΣΠΑΡΜΑΤΣΕΤΑ (σμουρνέικο) — ΠΕΝΤΕ ΜΑΓΚΕΣ ΣΤΟΝ ΠΕΡΑΙΑ (Γιοβάν Τσαούς) — ΑΠΕΛΠΙΣΤΗΚΑ (Μ. Βαμβακάρης) — ΟΙ ΚΥΒΕΡΝΗΣΕΙΣ ΠΕΦΤΟΥΝΕ ΜΑ Η ΑΓΑΠΗ ΜΕΝΕΙ (Χ. Νικολόπουλου - Μ. Ρασούλη)

Παραγωγή: Γιώργος Παπαδάκης
Ηχογράφηση: Γιώργος Παπαδάκης BON STUDIO

ΛΥΡΑ 3348

Για την «κατάσταση» στο Σαμπάνη έγραφα κάτι στο πρώτο τεύχος. Εκτός από το ότι συνέβαλε στο να περάσουμε ένα πιο ευχάριστο χειμώνα πέρσι, «έδειξε» ανάγλυφα και τη νέα τροπή των μουσικών μας πραγμάτων, που έχει άμεση σχέση με τα γούστα μας και τις ανάγκες μας. Η έκταση και το άμεσο αποτέλεσμα της επιτυχίας του Σαμπάνη θα φανούν φέτος, που τα μαγαζιά αλλά Σαμπάνη (με αποχρώσεις βέβαια) θα είναι πολλαπλάσια. Ζυγός, Belle Maison, Rit, Κουασιμόδο και ίσως κι άλλα που μου διαφεύγουν (εκτός από τα ρεμπετο-μπαρ του στυλ Ταξίμι).

Όμως κι αυτό σχετικό είναι γιατί ο παράγοντας «σωστή δουλειά» είναι μάλλον αναγκαίος και η υποβόσκουσα προχειρότητα (κοινώς αρπαχτή) μπορεί και να αλλοιώσει τα συμπεράσματα, απωθώντας αντί ελκύνοντας κόσμο.

Για όσους λοιπόν πήγαν ή δεν πήγαν στο Σαμπάνη, ένας δίσκος αντιπροσωπευτικός δεν θα ήταν καθόλου άσχημος. Τέτοιος δίσκος δεν υπήρξε, ούτε θα υπάρξει, τόσο λόγω κακών χειρισμών όσο και γιατί οι δυο μεγάλες εταιρίες (ΛΥΡΑ, ΜΙΝΩΣ) που έβαλαν το χεράκι τους το κατέστησαν ανέφικτο.

Τελικά, κι αφού η σαιζόν είχε τελειώσει βγήκε ένας δίσκος με τρα-

γούδια που λέει μόνος του ο Δημήτρης Κοντογιάννης, χωρίς τον Αηδονίδα, τη Στάμου, τον Θ. Παπαδόπουλο και τους άλλους. Από αυτό και μόνο το γεγονός η αντιπροσωπευτικότητα του δίσκου περιορίστηκε.

Είναι λοιπόν σαφές ότι μιλάμε πια για ένα δίσκο του Δημήτρη Κοντογιάννη με τραγούδια που έλεγε στο πάλκο, και μάλιστα πολύ καλά. Ρεμπέτικα, δημοτικά, νεολαϊκά.

Ο Κοντογιάννης, ένας λαϊκός τραγουδιστής, είναι απ' τους νέους που ξεχώρισε. Μεγάλο και ποικίλο ρεπερτόριο, δυνατή φωνή δική του, και μια ψιλο ειρωνία στο ύφος της ερμηνείας του, που περισσότερο τη διαίσθανεσαι παρά των ακούσ. Όλοι οι καλοί λαϊκοί τραγουδιστές, ακόμα και με τις πιο βαριές ανδρικές φωνές έχουν μια ειρωνία ή μια θηλυκότητα στη φωνή τους που εξισορροπεί διακριτικά τη σκληράδα τους.

Ο Κοντογιάννης υστερεί ακόμα λόγω ηλικίας πιστεύω, γιατί οι λαϊκοί τραγουδιστές συνήθως βγαίνουν ολοκληρωμένοι σε μεγαλύτερες ηλικίες, αν και το που θα φτάσει τελικά ο ίδιος είναι και θέμα προσωπικής στάσης, που απαιτεί επιμονή, τριβή, δουλειά, εμπειρίες.

Η ανωριμότητα του φαίνεται και στα ηχογραφημένα κομμάτια, όπου ο ίδιος πέφτει σε υπερβολές προσπαθώντας προφανώς να φανεί ακόμα καλύτερος. Αυτό και ο εν γένει εκνευρισμός όλων των εκτελεστών (επειδή ήξεραν ότι ηχογραφούνται «ζωντανά») περιορίσε ακόμα πιο πολύ την αντιπροσωπευτικότητα και τους αδικεί.

Έτυχε να είμαι εκεί ένα από τα δυο βράδια που έγινε η ηχοληψία και θυμάμαι ότι δεν έπαιξαν τόσο καλά όσο τις άλλες φορές.

Συνοψίζοντας, έχουμε ένα «ζωντανό» δίσκο με καλά τραγούδια και ποικιλία, ένα καλό τραγουδιστή και μια καλή ορχήστρα - όχι όμως στην καλύτερή της βραδιά.

Στα αρνητικά πρέπει να τονίσουμε την απουσία του «χώρου», που δεν «πιάστηκε» αρκετά στην ηχογράφηση.

Η ιδέα των ζωντανών εκτελέσεων μου αρέσει πολύ κι αυτός είναι ο βασικός λόγος που άκουσα μ' ευχαρίστηση τους δίσκους του Κοντογιάννη και τις Οπισθοδρομικής Κομπανίας. Και δεν διστάζω να πω ότι συχνά προτιμώ να τους ακούω ζωντανά, έστω με αδυναμίες, παρά να κάθομαι και ν' ακούω από παληούς δίσκους το Μάρκο και τον Καζαντζίδη.

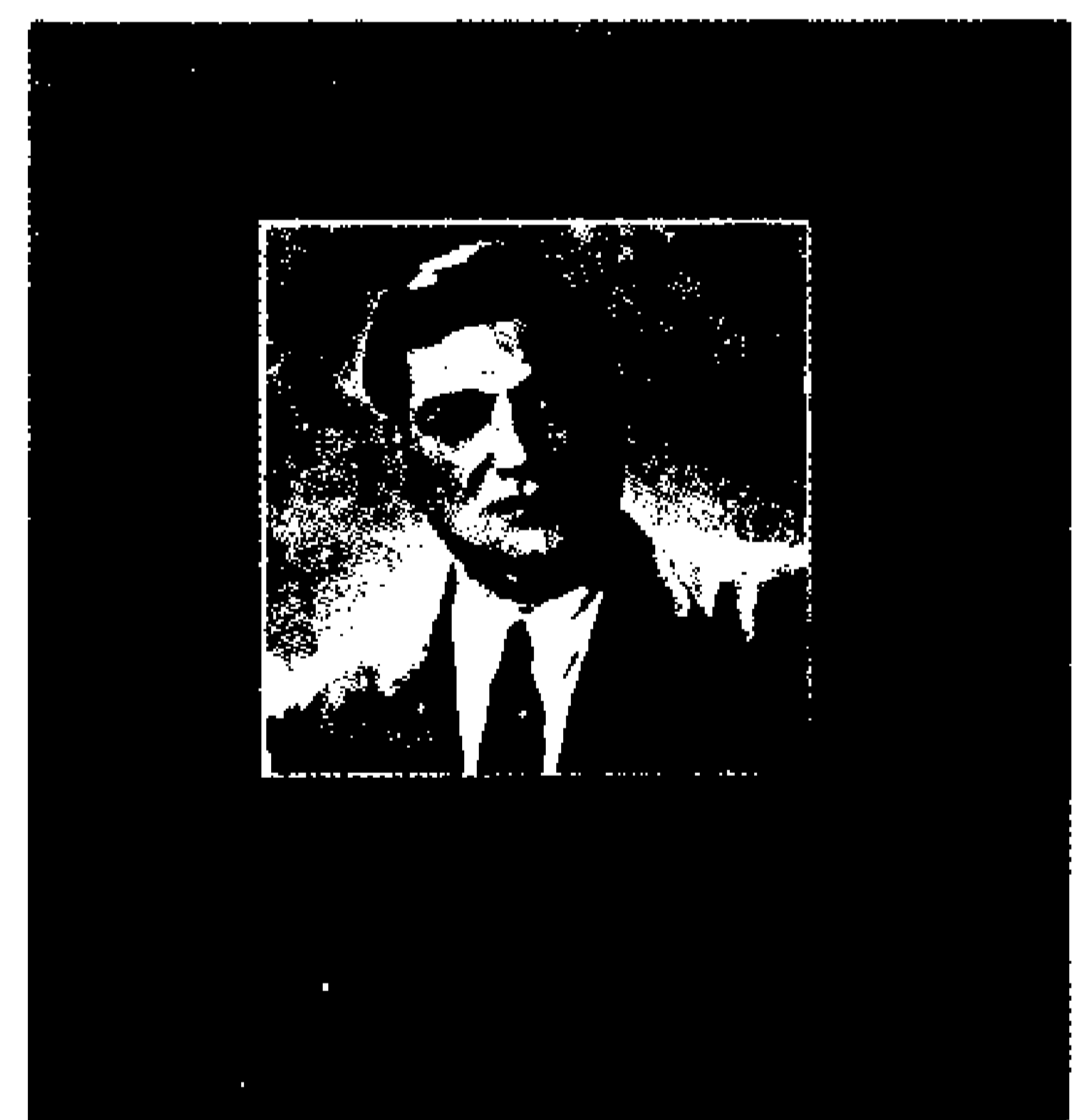
Κι αυτό δεν είναι θέμα καλύτερος - χειρότερος, όπως το σκέφτονται οι «ακαδημαϊκοί» του είδους. Άλλη η χάρη της αυθεντικής ηχογραφημένης εκτέλεσης κι άλλη η χάρη της ζωντανής εκτέλεσης. Εκτός κι αν μας φέρουν το φάντασμα του Μάρκου «Live»!

Από κει και πέρα, πιστεύω ότι με λίγη περισσότερη προετοιμασία και φροντίδα, οι ηχογραφήσεις των «ζωντανών» μπορούν να γίνουν καλύτερα. Σε καμιά περίπτωση δεν εννοώ περισσότερο πλησίασμα στο πρωτότυπο. Κάθε άλλο.

Ούτε εννοώ και πιο «στημένα». Απλά, πιο σωστά. Για να γίνεται αφορμή ένας δίσκος να καλυτερεύουν οι εκτελεστές και για να μας φέρνουν οι δίσκοι τους πιο κοντά στο κλίμα του χώρου της ζωντανής εκτέλεσης. Χωρίς βέβαια μες στα μυαλά μας νάρχεται ένας δίσκος για να υποκαταστήσει μια ζωντανή σκηνή, κίνδυνος υπαρκτός και πανίσχυρος στην εποχή του στέρεο και του βίντεο.

Κλείνοντας, φίλε Δημήτρη, η γνώμη μου είναι ότι είναι καιρός να ασχοληθείς περισσότερο με καινούργιο ρεπερτόριο, έχοντας ήδη κάνει μια πολύ καλή αρχή με Ξυδάκη - Ρασούλη - Νικολόπουλο, κι ας λες απ' όλα στα κέντρα και τις συναυλίες.

Στέλιος Ελληνιάδης

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΒΕΖΟΣ ΣΜΥΡΝΕΪΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ No 1

Α. ΚΑΜΟΜΑΤΟΥ — ΠΑΝΤΟΥ
ΤΑΞΙΔΕΨΑ — ΧΑΣΑΠΙΚΟ
— ΚΑΛΕ ΣΥ ΠΑΝΑΓΙΑ ΜΟΥ
— ΔΕΝ ΣΕ ΘΕΛΩ ΠΙΑ — ΜΙΑ
ΣΜΥΡΝΙΑ ΣΤΟ ΠΑΡΑΘΥΡΙ
— ΕΧΕΙ ΚΙ Η ΣΜΥΡΝΗ ΖΩ-
ΓΡΑΦΙΕΣ

ΔΙΣΚΟΚΡΙΤΙΚΗ

Β. ΜΠΟΥΡΝΟΒΑ ΜΕ ΤΑ ΚΡΥΑ ΝΕΡΑ — ΜΕ ΤΡΕΛΛΑΝΕΣ — ΜΠΑΜΠΙΝΑ — ΚΟΡΔΕΛΙΩΤΙΣΣΑ — ΣΥΡΤΟΣ — ΜΠΑΛΟΣ

VASIPAP VAS 284

Ο δίσκος κυκλοφορεί από πέρυσι. Αξίζει να τον σημειώσουμε όμως, γιατί είναι έκπληξη μαζί και μάθημα και μάλιστα από εταιρεία παραγωγής που δεν ανήκει στο μεγάλο κύκλωμα. Μάθημα για τους αρμόδιους γύρω από το παληό λαϊκό ρεπερτόριο.

Οι περισσότερες επανεκτελέσεις παληών λαϊκών τραγουδιών που γίνονται τα τελευταία χρόνια δεν έχουν γλυτώσει, άλλες λίγο άλλες πολύ από τον κίνδυνο της ισοπέδωσης, που συνεπάγεται με ένα τυποποιημένο τρόπο ερμηνείας από τραγουδιστές και μουσικούς (έχουμε ακούσει π.χ. ελαφρολαϊκή-μισοχολυγουντιανή αντίληψη περί Μάρκου Βαμβακάρη κλπ.).

Εδώ λοιπόν έχουμε ένα μικρασιάτη τραγουδιστή σε τραγούδια της Σμύρνης με μια ορχήστρα που δεν δείχνει βέβαια υψηλές τεχνικές επιδόσεις, βρίσκεται όμως τόσο μέσα στο πνεύμα της μουσικής αυτής, που μερικές στιγμές δεν ξέρει κανείς αν πρόκειται για εγγραφή φωνογράφου ή όχι. Η ορχήστρα δίνει συνεπέστατα το χρώμα και το ύφος της εποχής της Σμυρνέικης Εστουδιαντίνας που τον ήχο της τον γνωρίζουμε από τους λίγους και σπάνιους δίσκους των αρχών του αιώνα, που σώζονται.

«Εστουδιαντίνες» ήταν μικρές ομάδες, όμιλοι μουσικών και τραγουδιστών, πιο πολύ με την έννοια του εργαστήριου ή του σπουδαστήριου που καλλιεργούσαν η κάθε μια ένα ευρύ ρεπερτόριο. Η Σμύρνη, η Πόλη, η Θεσσαλονίκη κι αργότερα η Αθήνα γνώρισαν τέτοιες Εστουδιαντίνες.

Ο Στέφανος Βέζος είναι τραγουδιστής της εποχής των ουσιαστικών προσόντων, τότε που χωρίς μικρόφωνα, οι φωνές έβγαιναν πάνω απ' την ορχήστρα, όχι απλώς για ν' ακουστούν μα για να ερμηνεύσουν. Γεννήθηκε στη Σμύρνη το 1905 και είναι η πρώτη φορά που τραγουδά σε δίσκο. Οι ηχογραφήσεις αυτές παραχωρήθηκαν για έκδοση από την κόρη του κ. Βάσω Παρασκευοπούλου και προέρχονται από παλιές εγγραφές του ραδιοφωνικού σταθμού Θεσσαλονίκης.

Γιώργος Παπαδάκης

Ε. ΒΙΤΑΛΗ - Δ. ΚΟΝΤΟΓΙΑΝΝΗΣ - Γ. ΣΑΡΡΗΣ - Π. ΤΕΡΖΗΣ
ΠΑΙΞΕ ΧΡΗΣΤΟ ΕΠΕΙΓΟΝΤΩΣ

Χρ. Νικολόπουλου - Μ. Ρασούλη

Α. ΠΑΙΞΕ ΧΡΗΣΤΟ ΕΠΕΙΓΟΝΤΩΣ — ΜΕ ΤΑ ΦΩΤΑ ΝΥΣΤΑΓΜΕΝΑ — ΤΟ ΠΙΟ ΠΑΡΑΞΕΝΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ — ΖΟΥΜΕ ΣΕ ΨΕΥΤΡΑ ΕΠΟΧΗ — ΤΟ ΕΙΧΕΣ ΚΑΝΕΙ ΣΧΕΔΙΟ — ΕΙΠΑ ΝΑ ΤΗΣ ΠΩ ΕΝΑ ΓΕΙΑ — ΚΑΘΟΜΟΥΝΑ ΣΤΟΥ ΛΕΝΤΖΟΥ

Β. Η ΖΩΗ ΓΥΝΑΙΚΑ ΜΟΙΑΖΕΙ — ΣΤΑ ΜΕΝΤΙΟΥΜ ΘΑ ΠΑΩ — Ο ΜΑΡΚΟΣ ΚΑΙ Ο ΟΜΑΡ—ΚΑΓΙΑΜ — ΤΟ ΖΕ-Ι-ΜΠΕΚΙΚΟ ΤΟΥ ΘΕΟΥ — ΟΤΑΝ ΜΕ ΚΟΙΤΑΣ ΣΤΑ ΜΑΤΙΑ — Ο ΣΕ-Ι-ΧΗΣ — ΣΑΝ ΤΟ ΦΟΝΙΑ

Ενορχήστρωση—διεύθυνση ορχήστρας: Χρ. Νικολόπουλος
Παραγωγός: Αχιλλέας Θεοφίλου
Ηχολήπτης: Μ. Καννής

ΜΙΝΩΣ MSM 443

Στο πρώτο τεύχος του «Ντεφιού», ο Γιώργης Σιδερής έγραψε ένα πολύ εμπνευσμένο κομμάτι για τον μουζουξή Χρήστο Νικολόπουλο, που είναι κι ένας απ' τους σημαντικότερους λαϊκούς συνθέτες της τελευταίας 15ετίας. Απαλλάσσομαι λοιπόν εδώ να γράψω κάτι εκτενές για την μουσική και ηθική προσωπικότητα του παιδιού αυτού (δεν είναι μόνο μικρός στην ηλικία —36 χρονών— αλλά έχει και μια παιδική φάτσα ο μπαγάσας και πάνω απ' όλα έχει μια παιδική καλοσύνη). Θυμίζω μόνο μερικά βιογραφικά του. Γεννήθηκε στο

Γιδα (Αλεξάνδρεια) της Βέροιας και παίζει από 12 χρονών στα πανηγύρια, στα κέντρα στην Αθήνα από 15, στα σκυλάδικα, σε μπουάτ, συναυλίες και δεν αποκλείεται νάχει παίξει σε ηχογραφήσεις καμμιά δεκαριά χιλιάδων τραγουδιών από το 1964 ως τώρα.

Ακόμα έχει γράψει το «Λερωμένο στρώμα», «Απ' τα ψηλά πατώματα», «Το αγριολούλουδο», το «Μπάρμπα Γιάννη», όλο το «Υπάρχω» και τελευταία τους δίσκους «Οι κυβερνήσεις πέφτουνε μα η αγάπη μένει» και «Παίξε Χρήστο επειγόντως», και τους δυο σε στίχους Μανώλη Ρασούλη.

Όλα αυτά τα χρόνια ο Νικολόπουλος έχει επεξεργαστεί τόσο στο παίξιμο του μπουζουκιού, όσο και στις μελωδίες του ένα δικό του ιδίωμα που μοιάζει οικείο, αλλά που συγχρόνως είναι δύσκολα προσπελάσιμο και κατανοητό από ανθρώπους που δεν ακούν πολύ —για να μην πω αποκλειστικά— λαϊκά τραγούδια και γενικώς ανατολίτικα, τούρκικα, αράπικα κτλ. Σε καμμιά περίπτωση δεν μιλάω εδώ για μεταφορά ανατολίτικων μελωδιών σε ελληνικά τραγούδια (πράγμα που κάνουν άλλοι συνάδελφοί του, χωρίς κι αυτό κατά την γνώμη μου νάναι τίποτα φοβερό: προκειμένου ν' ακούμε μεταγλωτισμένα ελαφρά τραγούδια απ' την Ισπανία καλύτερα ν' ακούμε ανατολίτικα). Όχι! δεν εννοώ αυτό το πράγμα για τον Χρήστο. Αναφέρομαι σε μια επεξεργασία της λεπτομέρειας στη μελωδία, χωρίς μεγάλα διαστήματα, όλο ημιτονιάκια και με μικρές «χρωματικές» φράσεις και σκάλες. Η σχηματική παράσταση των μελωδιών του θα εμφανιζόταν με πάρα πολλές και πολύ μικρές καμπύλες. Το γεγονός αυτό δεν κάνει φανερό με την πρώτη τις διαφορές στις μελωδίες του και κυρίως τις διαφορές (δηλαδή την επεξεργασία) μέσα στην ίδια τη μελωδία ενός τραγουδιού. Το πράγμα αυτό το παρατηρούμε όταν ακούμε, λόγου χάρη, σάζι.

Μετά απ' αυτή τη γενική παρατήρηση, που εξηγεί κατά τη γνώμη μου γιατί τα τραγούδια του δίσκου «Υπάρχω» έγιναν «σουξέ» ένα χρόνο μετά την κυκλοφορία τους, έρχομαι στο δίσκο «Παίξε Χρήστο επειγόντως» και στη συνεργασία του με το Ρασούλη. Για τους στίχους του Ρασούλη έχουν γραφτεί διάφορα και αντιφατικά. Ο άνθρωπος αυτός, που δεν είναι λαϊκός, αλλά είναι μεγαλωμένος και γοητευμένος από το λαϊκό τραγούδι, άρχισε με τον Ξυδάκη πρώτα να γράφει στίχους για λαϊκά τραγούδια. Πρόκειται για πολύ προικισμένο άτομο, ανήσυχο και με πολύ

ΔΙΣΚΟΚΡΙΤΙΚΗ

ζωντανή αίσθηση της γλώσσας και του στίχου. Οι στίχοι που γράφει δεν είναι «λαϊκοί» κι αυτό είναι προς τιμήν του νομίζω. Δεν έκατσε να γράφει σαν τον Ποντίκα ας πούμε τίποτα ψευτολαϊκά κατασκευάσματα για το μοναστηράκι και για τους τσεβρέδες, αλλά εκφράστηκε γνήσια με τη δική του γλώσσα και για τα προβλήματα που τον απασχολούσαν πραγματικά σαν αυτός που είναι. Εμένα προσωπικά δεν μ' ενοχλεί ν' ακούω τσιφτετέλια με στίχους «σοφιστικέ». Μ' αρέσει κιόλας. Είναι σίγουρο όμως ότι τα τραγούδια αυτά δεν μπορεί επί του παρόντος τουλάχιστον νάχουν μεγάλη εμπορική επιτυχία, δεν μπορεί ο ακροατής του Νικολόπουλου να σιγομουρμουρίσει με κάποια πειστικότητα στίχους όπως

*σα σκηνές από ταινίες προσεχώς
μοιάζει μέσα στις στροφές αυτού του
νόστου*

*δυο γενιές χαμένες πίσω δυστυχώς
κι η Αθήνα μια μητρόπολη του νόστου.*

Το μόνο πρόβλημα με τους στίχους του Ρασούλη είναι κατά την άποψή μου η υπερβολική χρήση ευρημάτων, η τάση εντυπωσιασμού που περιέχουν και η ευκολία στην οποία καταφεύγει ώρες - ώρες ο στιχουργός.

*Το σόϊ μου είναι σόϊκο
και τ' όνομά μου Γιώτα
είναι πολύ ωραίο, αλλά παρακάτω
πέφτει:*

*μα σένα σ' ερωτεύομαι
και με χωρίς Τογιότα*

Είναι όμως κι άλλοι που σκίζουνε:

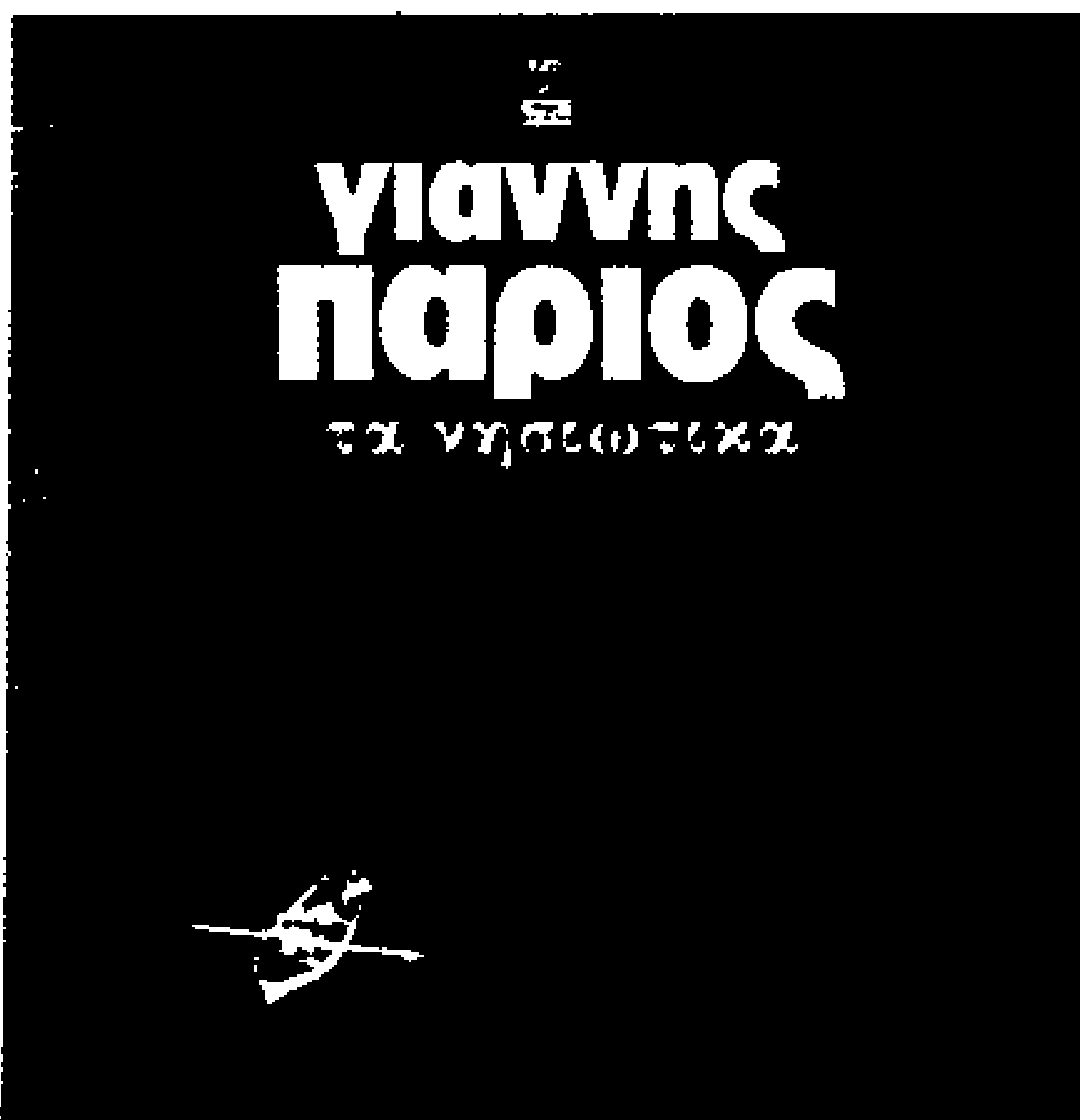
*Η ζωή γυναίκα μοιάζει
στην καρδιά και στην ψυχή
αν την αγαπάς τη νοιάζει
σ' αγαπάει και σε μισεί.*

*Γλυκειά μα ανελέητη
γνωστή κι ανεξερεύνητη
όταν την παίρνεις αγκαλιά
γλυκά σου λέει πεθαίνο
μα απ' τα φιλιά ανασταίνεται
και σε κοιτάει σαν ξένο*

Από τους τραγουδιστές του δίσκου η μεγάλη έκπληξη είναι η Ελένη Βιτάλη, γνήσια λαϊκή τραγουδίστρια με απεριόριστη δυνατότητα και αφάνταστα κακομεταχειρισμένη ως τώρα. Στα τραγούδια του Νικολόπουλου φτάνει σε καταπληκτικά αποτελέσματα, κάνει «τζαλκάντζες» πολύ δύσκολες και εκφραστικότερες συγχρόνως και έχει εγκαταλείψει εκείνους τους κακόγουστους λαρυγγισμούς.

Για τους τρεις άντρες τραγουδιστές δεν πρόκειται να πω τίποτα —άλλωστε συμπεριλαμβάνεται σ' αυτούς κι ο αδερφός μου. Χαιρετίζω όμως την λαϊκή φωνή του Πασχάλη Τερζή από τη Θεσσαλονίκη.

Γιώργος Κοντογιάννης

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΑΡΙΟΣ ΤΑ ΝΗΣΙΩΤΙΚΑ

A. ΠΕΡΒΟΛΑΡΙΑ — ΘΑΛΑΣΣΑ — ΚΑΛΕ ΣΥ ΠΑΝΑΓΙΑ ΜΟΥ — ΠΑΡΑΠΟΝΙΑΡΙΚΟ ΜΟΥ — ΣΑΛΑ-ΣΑΛΑ — ΠΑΤΙΝΑΔΑ (Τα μάτια σου τα όμορφα)

B. ΝΤΑΡΙ-ΝΤΑΡΙ — ΠΟΙΟΣ ΜΩΡΟ ΜΟΥ ΠΟΙΟΣ — ΒΕΓΓΕΡΑ — ΩΡΑΙΑ ΠΟΥΝΑΙ ΤΗΝ ΑΥΓΗ — ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΟΡΤΑ ΣΟΥ ΠΕΡΝΩ — ΤΟΥ ΓΑΜΟΥ

Γ. ΠΑΝΑΓΙΑ ΜΟΥ ΕΝΑ ΠΑΙΔΙ — ΜΑΟΥΚΑΣ (Θα πάρω μια ψαρόβαρκα) — Ο ΜΗΧΑΝΙΚΟΣ — ΣΤΗΝ ΠΑΡΟ ΚΑΙ ΣΤΗ ΝΑΞΟ — ΚΑΤΕΡΓΑΡΑ ΑΓΑΠΗ — Ο ΔΕΝΤΡΟΛΙΒΑΝΟΣ

Δ. ΕΡΙ ΕΡΙ — ΣΩΘΗΚΑΝΕ ΤΑ ΓΙΑΤΡΙΚΑ — Ο ΜΥΛΩΝΑΣ — ΚΟΤΣΑΚΙΑ (Να σ' αγαπώ ήντα 'θελα) — ΙΚΑΡΙΩΤΙΚΟ — ΓΥΑΛΙΤΙΣΣΑ (αμοργιανό).

Γ. ΚΟΝΙΤΟΠΟΥΛΟΣ, βιολί
B. ΚΟΝΙΤΟΠΟΥΛΟΣ, λαούτο
Τ. ΣΟΥΚΑΣ, σαντούρι
Γ. ΕΥΣΤΡΑΤΙΑΔΗΣ, κιθάρα
N. ΤΣΕΣΜΕΛΗΣ, κόντρα μπάσο
A. ΚΟΝΙΤΟΠΟΥΛΟΥ, φωνή
Σ. ΚΛΟΥΒΑΤΟΥ, φωνή
X. ΑΛΕΞΙΟΥ, φωνή

Παραγωγός: Αχιλλέας Θεοφίλου
Ηχολήπτες: Στ. Γιαννακόπουλος,
Τ. Φιλιππίδης Columbia
MINΩS MSM 431-2

Ο εμπορικότερος αυτή τη στιγμή Έλληνας τραγουδιστής Γιάννης Πάριος, μετά από μια πετυχημένη εμπορικά θητεία στο ελαφρολαϊκό τρα-

γούδι — και ίσα μέσα στο γενικό κλίμα των διάφορων παραπλανητικών συνθημάτων για «επιστροφής στις ρίζες» — έκαμε φέτος ένα δίσκο με νησιώτικα τραγούδια, κυρίως των Κυκλάδων.

Ο Πάριος είναι καλός τραγουδιστής με την έννοια ότι η φωνή του έχει τεχνικές δυνατότητες και μελωδικότητα. Χάρη σ' αυτά τα προσόντα κατάφερε να πλασάρει ως μεγάλες επιτυχίες τα τελευταία χρόνια μερικά εντελώς αδιάφορα έως κακά τραγούδια, τα οποία διατείνεται ο ίδιος ότι τον εκφράζουν. Άμα είναι έτσι τόσο το χειρότερο για το καλλιτεχνικό του αισθητήριο.

Φέτος με τα νησιώτικα κατάφερε ασφαλώς κάτι πολύ καλλίτερο από ό,τι έκανε ως τώρα. Πρώτα-πρώτα τα ίδια τα τραγούδια είναι τόσο ωραία που ήδη δίνουν στο δίσκο το πρώτο «συν». Οι Κονιτοπουλαίοι που τα συνοδεύουν (ονομαστή μουσική οικογένεια στο χώρο του νησιώτικου τραγουδιού) προσθέτουν κάτι θετικό ακόμα. Τα δύο αυτά στοιχεία είναι αυτονόητο πως μπαίνουν στα υπέρ. Δεν ήταν όμως καθόλου σίγουρο πως στη φωνή του Πάριου θα βρίσκαμε — για πρώτη ίσως φορά μετά από αρκετά χρόνια — λίγη συγκίνηση και υποταγή σε μεγάλο βαθμό, στην αισθητική των τραγουδιών. Δεν πρέπει ποτέ να καταδικάζουμε κανένα λοιπόν και μάλιστα για πάντα. Ο τραγουδιστής αυτός, παρ' όλη την ως τώρα ελαφράδα του, όταν ξανάρθε σ' επαφή με τα τραγούδια της πατρίδας του (είναι πράγματι Παριανός), δηλαδή μόλις αποκατέστησε την ουσιαστική, λόγω καταγωγής, σχέση του με πράγματα που ήξερε καλά από μικρό παιδί, έδωσε ένα άλλο αποτέλεσμα. Βέβαια δεν μπόρεσε να ταυτιστεί με τα τραγούδια εντελώς, πήρε μερικές αδικαιότες τελικά, πρωτοβουλίες στην ορχήστρα και ατύχησε στο σημείο που τραγουδάει κάτι μαζί με την Κονιτοπούλου, όπου η σύγκριση είναι συντριπτική σε βάρος του!

Τέλος πάντων, ο δίσκος ακούγεται. Και μας δίνει την ευκαιρία να σκεφτούμε ότι ο άνθρωπος όσο και να φθαρεί από την γύρω του αθλιότητα, κάτι καλό μένει μέσα του τελικά. Δεν είναι βέβαια κανένα φοβερό γεγονός που μας ενθαρρύνει γενικά! Ούτε για τον ίδιο τον Πάριο δεν μου φαίνεται ότι θα παίξει μακροπρόθεσμα κάποιο ρόλο... Ας είμαστε απαισιόδοξοι, γιατί η αισιοδοξία πολύ κακό μας έκανε ολ' αυτά τα χρόνια.

Γιώργος Κοντογιάννης

ΔΙΣΚΟΚΡΙΤΙΚΗ

Πειραιώτικη
Κομπανία
**Γιώργος
Μπάτσης**

ΤΕΤΡΑΣ
Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ
ΓΙΩΡΓΟΣ ΜΠΑΤΣΗΣ
ΜΑΡΚΟΣ ΒΑΜΒΑΚΑΡΗΣ
ΣΤΡΑΤΟΣ ΠΑΓΙΟΥΜΤΖΗΣ
ΑΝΕΣΤΟΣ ΔΕΛΗΑΣ

Κέντρο Έρευνας και Μελέτης των Ρεμπέτικων Τραγουδιών

ΑΦΟΙ ΦΑΛΗΡΕΑ

Ανεξάρτητη Παραγωγή

ACBA 1131

ΓΙΩΡΓΟΣ ΜΠΑΤΣΗΣ

Α. ΑΤΣΙΓΓΑΝΑ — ΒΑΡΚΑ ΜΟΥ ΜΠΟΓΙΑΤΙΣΜΕΝΗ — ΤΟ ΜΠΑΡΜΠΕΡΑΚΙ — Ο ΜΠΟΥΦΕΤΖΗΣ — ΦΩΝΟΓΡΑΦΙΤΖΗΔΕΣ — ΜΠΑΤΣΗΣ Ο ΔΕΡΒΙΣΗΣ
Β. ΜΑΓΚΕΣ ΚΑΡΑΒΟΤΣΑΚΙΣΜΕΝΟΙ — ΖΕΪΜΠΕΚΑΝΟ ΣΠΑΝΙΟΛΟ — ΣΟΥΧΕΙ ΛΑΧΕΙ — ΟΙ ΦΥΛΑΚΕΣ ΤΟΥ ΩΡΩΠΟΥ — Ο ΘΕΡΜΑΣΤΗΣ — ΤΑΞΙΜΙ ΑΘΗΝΑΪΚΟ ΚΑΙ ΖΕΪΜΠΕΚΙΚΟ.

**ΓΙΩΡΓΟΣ ΜΠΑΤΣΗΣ
ΜΑΡΚΟΣ ΒΑΜΒΑΚΑΡΗΣ
ΣΤΡΑΤΟΣ ΠΑΓΙΟΥΜΤΖΗΣ
ΑΝΕΣΤΟΣ ΔΕΛΗΑΣ**

Κέντρο Έρευνας και Μελέτης των Ρεμπέτικων Τραγουδιών
ΑΦΟΙ ΦΑΛΗΡΕΑ Ανεξάρτητη Παραγωγή
ACBA 1131

Ο Γιώργος Μπάτσης έπαιζε το μπαγλαμαδάκι μαζί με τον Μάρκο Βαμβακάρη, το Στράτο Παγιουμτζή και τον Ανέστο Δεληά. Ο τελευταίος πέθανε μόλις 28 χρονών από τις καταχρήσεις.

Αυτοί οι τέσσερις αποτέλεσαν την Πειραιώτικη Κομπανία η οποία δημιουργήθηκε μέσα στο χοροδιδασκαλείο του Μπάτση στον Πειραιά στην οδό Αίμου 8, δυο τετράγωνα πιο πέρα από το ιερό του ναού της Αγίας Σοφίας. Στο χοροδιδασκαλείο, ένα μικρό παραλληλόγραμο δωμάτιο δίπλα στο σπίτι του Μπάτση, γινόντουσαν τα πρωινά οι πρόβες. Εκεί σύχναζαν μαστόροι της ρεμπέτικης μουσικής που δεν ήταν επαγγελματίες

μουσικοί, αλλά εξασκούσαν άλλα επαγγέλματα, όπως βαρκάρηδες, χαμάληδες, μανάβηδες, κ.ά. Σ' αυτούς μαθήτευαν οι νεαροί της γειτονιάς. Ο Μάρκος λέει: «δάσκαλός μου ήταν ο Νίκος Αϊβαλιώτης που με μάγεψε». Στο χοροδιδασκαλείο τα βραδάκια ο κόσμος χόρευε χορούς της εποχής υπό τους ήχους της ρομβίας που τη γυρνάγανε με τη σειρά οι φίλοι. Τα όργανα έπαιζαν μόνο για τους πολύ φίλους. Ο Μιχάλης Γενίτσαρης που έχει γεννηθεί ακριβώς απέναντι λέει πως το μαγαζί είχε κακή φήμη στη γειτονιά, γιατί αργά τα βράδια μαζεώντουσαν και πουτάνες και κλείνανε τα μονοκόματα παντζούρια, ασφάλιζαν την πόρτα και κάπνιζαν ναργιλέδες με χασίσι. Όλα αυτά γύρω στα 1930, μετά τη Μικρασιατική Καταστροφή, μέσα σ' ένα Πειραιά και μια Ελλάδα γεμάτη πρόσφυγες. Με τους ανθρώπους να πεινάνε γιατί η οικονομία της χώρας είχε καταρρεύσει, μ' αρρώστειες, με ανθυγιεινές δουλειές.

Σ' αυτό το τόσο αντίξοο περιβάλλον ο Μπάτσης έκανε τον οδοντογιατρό, τον παλιατζή, τον αργυραμοιβό, τον καφετζή κι άλλες δουλειές για να επιβιώσει, έφτανε και πούλαγε μπλάστρια, άλλοτε στον Πειραιά και άλλοτε σε πανηγύρια. Το μεγάλο του πάθος όμως ήταν η μουσική. Πάντα καλοντυμένος, με ψαθάκι και μαύρο λουστρίνι παπούτσι, με ιδιαίτερη αδυναμία στις γυναίκες και ειδικότερα στις γύφτισσες, κατάφερε να δημιουργήσει μαζί με τους συνεργάτες του μια σχολή. Μια καταπληκτική κομπανία, που ξεπέρασε τις πολιτικοοικονομικές και κοινωνικές απαγορεύσεις της εποχής, έπαιξε ένα μεγάλο ρόλο, σ' ένα πολύ σημαντικό κεφάλαιο του ελληνικού τραγουδιού κι άντεξε στο χρόνο παραμένοντας αθάνατη.

Ο Γιώργος Μπάτσης με τράβηξε με τον τρόπο που αγγίζει στιχουργικά τα θέματά του. Αποστασιοποιημένος, λες και υπερίπταται παρατηρώντας, σκύβει και περιγράφει απλά με σαφήνεια και ακρίβεια. Δεν τραγουδάει για την κοινωνική αδικία, όπως συχνότατα οι άλλοι ρεμπέτες. Πανέξυπνος, ικανός ν' ανταπεξέλθει στις δυσκολίες της ζωής με τραγούδια γεμάτα χιούμορ κι ανθρωπιά, εμπνευσμένα από την καθημερινή του ζωή και την ζωή των φίλων του. Έζησε και πέθανε (1889 - 1967) παίζοντας το μπαγλαμαδάκι του, πιστός στο όραμά του.

Γρηγόρης Ν. Φαληρέας.

ΚΩΣΤΑΣ ΣΜΟΚΟΒΙΤΗΣ

**ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟ
ΚΙ ΑΓΚΑΘΙ**

Θ. Δερβενιώτη - Κ. Βίρβου

Α. ΠΡΟΣΠΑΘΗΣΑ — ΠΑΝΤΕΡΗΜΟΣ ΣΤΑΘΜΟΣ — ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟ ΚΙ ΑΓΚΑΘΙ — ΤΙ ΝΑ ΠΩ ΚΑΙ ΤΙ ΝΑ ΓΡΑΨΩ — ΤΑ ΔΥΟ ΦΕΓΓΑΡΙΑ — ΕΡΩΤΑΣ ΦΤΗΝΟΣ
Β. ΕΒΔΟΜΟΣ ΟΥΡΑΝΟΣ — ΣΤΙΣ ΔΙΑΤΑΓΕΣ ΣΟΥ — ΜΙΑ ΖΩΗ ΓΕΜΑΤΗ ΠΑΘΗ — Ο ΕΠΙΣΚΕΠΤΗΣ — ΤΑ ΠΕΝΤΕ ΦΙ — ΤΑ ΔΑΚΡΥΑ ΜΟΥ

Ενορχήστρωση και διεύθυνση ορχήστρας: Θόδωρος Δερβενιώτης
Παραγωγός: Κωστής Διαμαντής
Ηχολήπτες: Κώστας Πριχόπουλος, Κώστας Γιαννακόπουλος

Έχει περάσει ένας και πλέον χρόνος από τότε που κυκλοφόρησε αυτός ο δίσκος, «μπαγιάτεψε» με τα κριτήρια των εταιριών, αλλά μου φαίνεται ότι δεν πρέπει να περάσει απαρατήρητος. Κατά την γνώμη του γράφοντος ήταν ένας από τους πιο ενδιαφέροντες δίσκους των τελευταίων ετών και, έστω αργά, πρέπει να πούμε εδώ τα καλά του και τα κακά του γιατί δεν βγαίνουν και πολύ συχνά τέτοιοι καλοί δίσκοι.

Συνθέτης των τραγουδιών είναι ο φοβερός μπάρμπα - Θόδωρος Δερβενιώτης, παλιός λαουτιέρης στο Πήλιο, γνώστης της Βυζαντινής μουσικής και αργότερα μουζουξής στην Αθήνα και συνθέτης μερικών ανεπανάληπτων ζεϊμπέκικων και τσιφτετελιών της δεκαετίας 1955-65. Ο Καζαντζίδης, η Γιώτα Λύδια κι όλοι

ΔΙΣΚΟΚΡΙΤΙΚΗ

οι μεγάλοι τραγουδιστές της εποχής εκείνης τραγούδησαν τα σουξέ του. Δεν σταμάτησε να γράφει τραγούδια ως τώρα (παράλληλα είχε και σχολή μουζουκίου), αλλά τον είχαν σκεπάσει τα διάφορα ελαφρολαϊκά και τα έντεχνα, όπως έγινε με όλους τους συναδέλφους του της ίδιας κατηγορίας. Με το δίσκο αυτό παίρνει την εκδίκησή του και δίνει ένα μάθημα στους διάφορους που παριστάνουν τους συνθέτες.

Τους στίχους έχει γράψει ο παλιός μόνιμος συνεργάτης του Κώστας Βίρβος ο οποίος μετά από μια άγονη περιήγηση σε άλλους χώρους, ξαναγύρισε στα γνωστά του μοτίβα και πέτυχε, έστω σποραδικά, μερικά στιχάκια με γνήσια συγκίνηση, με περιεχόμενο και ευαισθησία:

*«Τι να πώ και τι να γράψω
στ' άψυχο χαρτί
αχ για σένανε θα κλάψω
και θα μου σβυστεί
τι να πω και τι να γράψω
τόσα τα γιατί
σαν αυγερινός θα σβύσω
πάνω στο χαρτί»*

Κι ακόμα δίνοντας άψογους ερωτικούς στίχους με μεγάλη ικανότητα στη στιχοπλοκία που κονιορτοποιούν τα καψουροκατασκευάσματα του σφυριού.

*Θες για σένα να πεθάνω
πες το να το κάνω
αφού ξέρεις σε λατρεύω
με το παραπάνω*

Ο δίσκος έχει κι άλλα ωραία τραγούδια, όμορφες μελωδίες και εισαγωγές που αποτελούν, μουσικά, κατ' ευθείαν εξέλιξη του λαϊκού τραγουδιού της περιόδου που αναφέραμε παραπάνω.

Τα τραγούδια ευτύχησαν να έχουν ερμηνευτή τον Κώστα Σμοκοβίτη, ένα θαυμάσιο νέο τραγουδιστή που δεν κατάφερε να κάνει σπουδαία καριέρα γιατί δεν γούσταρε μου φαίνεται τα κόλπα των εταιριών και των κέντρων αλλά και γιατί η φωνή του μοιάζει με του Νταλάρα.

Γιώργος Κοντογιάννης

«THE CLASH» «COMBAT ROCK»

THE CLASH COMBAT ROCK

A: KNOW YOUR RIGHTS — CAR JAMMING — SHOULD I STAY OR SHOULD I GO — ROCK THE CASBAH — RED ANGEL DRAGNET — STRAIGHT TO HELL

B: OVERPOWERED BY FUNK — ATOM TAN — SEAN FLYNN — GHETTO DEFENDANT — INOCULATED CITY — DEATH IS A STAR
CBS 85570, 1982

Σε μια εποχή όπου όλοι όσοι θέλουν να φροντίζουν για το ακουστικό τους μέλλον θα αντήλλασαν με μεγάλη ευχαρίστηση και τρίβοντας τα χέρια τους δέκα σύγχρονους δίσκους λευκού ροκ με ένα μόνο δίσκο reggae οι Clash συνεχίζουν να βγάζουν το ένα αξιοπρεπές L.P. μετά το άλλο. Το μυστικό είναι απλό και αφορά την επιλογή τους να μην ταυτίζονται ποτέ απόλυτα με τη μόδα ή το ρεύμα στο εσωτερικό του οποίου κινούνται, ζουν και εργάζονται. Έτσι, τον καιρό που στην Αγγλία τα μισά συγκροτήματα έπαιζαν την πιο ποπ εκδοχή του σκα και τα άλλα μισά εξαντλούσαν την ενέργειά τους σε στριμένες ηχητικά αναβιώσεις οι Clash υιοθετούσαν τον γυμνό και «ξερό» εκείνο ήχο που αντλούσε απ' το πανκ και το reggae. Σήμερα που οι περισσότεροι φόρεσαν ασπρες γραββάτες οι Clash στρέφονται στο μαύρο φάνκυ, στη δεκαετία του 60 (Should I stay or should I go) όπως την είδαν κάποτε οι σκληροί Kinks και στα δουλεμένα φωνητικά που δεν αντλούν πια από την αισθητική της ασχήμιας.

Και οι τρεις αυτές εργασίες (γιατί περί αυτού πρόκειται κι όχι για απλές αναφορές) κάνουν το Combat Rock να ξεχωρίζει για τον ήχο των τραγουδιών και την σοβαρότητα των εκτελέ-

σεων. Ο Joe Strummer φαίνεται ότι είναι ένας από τους ελάχιστους που συνεχίζουν να υποστηρίζουν ότι η «ανανέωση» στο ροκ-εν-ρόλ είναι ένας μεγάλος μύθος κι ότι το μόνο που αλλάζει ουσιαστικά είναι ο ήχος. Αυτή η αλλαγή βέβαια είναι πολύ σημαντική γιατί συμπαρασύρει στο πέρασμά της τις συνήθειες των εκτελεστών. Μ' αυτή την έννοια οι Clash παίζουν σήμερα φάνκυ (Rock the Casbah) όπως οι Τζαμαϊκανοί παίζουν rhythm and blues, δηλαδή αλλάζοντας το γράμμα και διατηρώντας το πνεύμα. (Αντίθετα οι Talking Heads, καλό συγκρότημα που δυστυχώς προσπαθεί να πείσει όλο τον κόσμο ότι μπορεί να διασκεδάσει με τα πιο αφηρημένα και τα πιο σοφιστικέ μπητ που είναι δυνατόν να υπάρξουν, βγάζουν συνεχώς δίσκους που φλερτάρουν έντονα με το γράμμα, όπως παλιά οι Animals προσπαθούσαν να παίξουν blues παράγοντας ομοιώματα, ήχους που έμοιαζαν με κάτι χωρίς να είναι ποτέ κάτι από μόνοι τους).

Κατά τα άλλα ένα πράγμα μένει να ειπωθεί για το Combat Rock: ο δίσκος αυτός επαναφέρει την έννοια (και τη δύναμη) του ροκ άλμπουμ έτσι όπως την ξέραμε στις αρχές της δεκαετίας του 60, λίγο πριν οι εταιρείες αποφασίσουν να τραβήξουν από την αγορά τα μαγικά σαρανταπεντάρια, για να αρχίσει έτσι ο βαρετός κύκλος των Μεγάλων Έργων με επικεφαλής τους διάφορους Jethro Tull και Genesis. Όπως δεν θα θυμούνται μάλλον οι περισσότεροι, τα άλμπουμ αυτά αποτελούνταν από διαφορετικά τραγούδια πάνω σ' ένα ενιαίο ήχο κι όχι από διαφορετικές εκδοχές του ίδιου τραγουδιού. Το Combat Rock υποκύπτει στην ευφορία αυτής της επιλογής, που είναι μάλλον φυσιολογική για ένα συγκρότημα που καταφέρνει να ελέγχει τους δίσκους του χωρίς να παραδίδεται στην ευκολία της επίδειξης υποπτων δεξιοτεχνιών. Αποτέλεσμα: δώδεκα τραγούδια που μοιάζουν το ένα με το άλλο τουλάχιστον όσο ξεχωρίζουν το ένα από το άλλο. Λεπτή αλλά απαραίτητη ισορροπία, που θα είχε πολλά να διδάξει ακόμα και στον David Bowie...

Τέλος για να ξεκαθαρίσουμε με το παραμύθι των στίχων που είναι ιδιαίτερα προσφιλές στους πολιτικοποιημένους δισκοκριτικούς μας, θα επαναλάβουμε τα λόγια του (πάντα σοφού) John Lennon: «Μην ακούς τι λέει ο Dylan, άκου πως τα λέει». Δεν νομίζω ότι έχω τίποτα να προσθέσω.

Χρήστος Βακαλόπουλος

ΚΥΚΛΟΦΟΡΗΣΕ
ΣΑΒΒΟΠΟΥΛΟΣ

ΚΕΝΤΡΟ ΔΙΑΣΚΕΔΑΣΕΩΣ

«ΣΤΟΠ»

ΠΕΤΡΟΥ ΡΑΛΛΗ ΚΑΙ ΚΗΦΙΣΟΥ
ΤΗΛ: 3461266 - 3471689

ΓΙΩΡΓΟΣ ΜΑΙΡΗ
ΖΑΜΠΕΤΑΣ ΛΙΝΤΑ

ΓΙΑΝΝΗΣ
ΚΑΛΑ·Ι·ΤΖΗΣ

ΔΗΜΗΤΡΗΣ
ΞΑΝΘΑΚΗΣ

ΜΠΑΛΛΕΤΟ ΣΑΓΙΩΡ
και άλλοι εκλεκτοί καλλιτέχνες

ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ: Λ. ΞΑΝΘΑΚΗΣ

ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΤΗΣ ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΗΣ ΠΑΡΑΓΩΓΗΣ

ΓΙΩΡΓΟΣ ΜΠΑΤΗΣ
ΠΕΙΡΑΙΩΤΙΚΗ ΡΕΜΠΕΤΙΚΗ ΚΟΜΠΑΝΙΑ
(ΑΒΒΑ)

ΑΥΘΕΝΤΙΚΑ ΜΙΚΡΑΣΙΑΤΙΚΑ
(ΑΒΒΑ)

ΑΚΗΣ ΠΑΝΟΥ
ΤΟ ΜΕΤΡΟ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ
(ΑΦΟΙ ΦΑΛΗΡΕΑ)

ΒΑΓΓΕΛΗΣ ΠΑΠΑΖΟΓΛΟΥ
ΤΟ ΣΜΥΡΝΕΪΚΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ
ΜΕΤΑ ΤΟ 1922.
(ΑΦΟΙ ΦΑΛΗΡΕΑ - ΚΕΝΤΡΟ ΕΡΕΥΝΑΣ ΚΑΙ ΜΕΛΕΤΗΣ
ΤΩΝ ΡΕΜΠΕΤΙΚΩΝ ΤΡΑΓΟΥΔΙΩΝ)

ΑΡΓΥΡΗΣ ΜΠΑΚΙΡΤΖΗΣ
ΧΕΙΜΕΡΙΝΟΙ ΚΟΛΥΜΒΗΤΕΣ

SPHINX - SPHINX
(ΑΒΒΑ)

SPHINX
ΕΠΤΑ ΔΙΑΣΤΑΣΕΙΣ
(ΑΒΒΑ)

ΣΑΚΗΣ ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ
ΠΙΑΝΟΕΠΑΦΕΣ
(ΑΥΤΟΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ)

ΦΛΩΡΟΣ ΦΛΩΡΙΔΗΣ
ΝΖΡΡΡΤ
(ΑΥΤΟΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ)

Σ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ - Φ. ΦΛΩΡΙΔΗΣ
ΑΥΤΟΣΧΕΔΙΑΖΟΝΤΑΣ ΣΤΟΥ ΜΠΑΡΑΚΟΥ
(ΑΥΤΟΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ)

POP ELEVEN

ΠΙΝΔΑΡΟΥ 38 και ΤΣΑΚΑΛΩΦ
3601729 - 3630868

ΚΕΝΤΡΟ Γ. ΣΑΜΠΑΝΗ
ΛΑ·Ι·ΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΔΗΜ. ΚΟΝΤΟΓΙΑΝΝΗΣ - ΑΝΘΙΠΠΗ - Α. ΙΑΚΩΒΙΔΗΣ
ΚΑΤΕΡΙΝΑ ΚΟΡΟΥ - ΓΙΑΝΝΗΣ ΓΕΩΡΓΙΟΥ

ΛΑ·Ι·ΚΗ ΟΡΧΗΣΤΡΑ:

μπουζούκι:	ΚΩΣΤΑΣ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ
μπουζούκι:	ΔΗΜ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ
βιολί:	ΑΛ. ΑΡΑΠΑΚΗΣ
κλαρίνο:	ΚΥΡ. ΚΩΣΤΟΥΛΑΣ
ακκορντεόν:	ΛΑΖ. ΚΟΥΛΑΞΙΖΗΣ
κιθάρα:	ΝΙΚ. ΣΑΜΠΑΤΖΙΩΤΗΣ
κόντρα μπάσο:	ΓΙΑΝΝΗΣ ΑΓΑΠΗΤΟΣ
κρουστά:	ΧΡ. ΤΣΟΛΑΚΙΔΗΣ

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ: ΓΙΩΡΓΟΣ ΠΑΠΑΔΑΚΗΣ

Αγ. Λουκά 45 Πατήσια τηλ. 22.83.440 - 20.24.480